

באוגנדה, אבל אם היית מדבר איתם או, הם היו מדברים אחרת. אני לא מומחה למיבצע, ואני לא יכול להגיד מי היה האבא של הרעיון, אבל אני יכול לדעת מה היה החלק של היחידה. את זה היא עשתה, ובראשותו של יוני. לגבי מי היה הראשון שאמר ביום חמישי שצריך לנחות באוגנדה עם הרקולטים — לזה יש הרבה גירסאות, ואני לא חושב שהאמת תיודע אירפעים. מה שכן, אני רוצה שידעו שהייתי ביחידה עם יוני, כדי שהרברים יקבלו אמינות. שזה לא ישמע כמו רברים סתם של איזה את, שמאיפה הוא מדבר את הדברים האלה על המיבצע.

לא חשבתי על זה. זה לא מעשי, ואין מה להצטער. בזמן המיבצע כבר הייתי מילואים. ניק. אחים ביחידה? זה רווקא די מקובל. נכון, שתופעה של שלושה אחים המשרתים יחד,

# כני



# בלילות אני חולם

# עליו

**והאח הקטן עידו, לא רוצה פירסום. רק שיזכרו את יוני ואת ה"יחידה" שביצעה את זה באנטבה. יונתן שם-אור שמע על ההתבגרות עם אח שלא מפחד מאיש**



באותו זמן, זה די נדיר ביחידה, אבל אח שמביא את — זה מקובל. ככה זה התלך. כן. אני מניח שהיו לו חששות. שאני לא אצליח, והוא קצין סם. נושטת. אבל גם לי היו חששות, ובכל מיקרה, לא ריכרנו על זה. זה היה כמעט ברור מאליו שכשאני מתגייס, אני בא ליחידה, והוא קיבל את זה כשימחה, אני חושב.

זה קשה להתראיין, באמת. לא פשוט. בסדר, מה אתה רוצה לדעת? אנתנו מדברים על אנטבה, רק על אנטבה ועל יוני. בסדר, גמרנו. תראה, אני חושש שאני אגיד רברים שלא יובנו כראוי. אני בשום פנים ואופן לא רוצה שהכתבה תהיה עלי. זה 13 שנה לאנטבה, ואני רוצה שזה יהיה ברור. לא על הספר, ולא להזכיר את זה. שלא יגידו שאני

עושה פירסומת לספר. אני ממש לא רוצה להיתפס בצורה כזאת. אתה יודע מה? אני מוכן לרבר על איך יוני היה בתור מפקד. הוא הרי היה ביחידה באתו זמן שגם אני הייתי שם.

הוא היה אדם חושב. תמיד חשב לפני שדיבר, ואני חושב שאנשים שבאו איתו כמגע הרגישו שיש רובד נוסף מאחורי הדברים שלו. רובד של אדם משכיל, אדם חושב, וזה בא לידי ביטוי גם בפעולה ההיא באנטבה. כשהגיע הרגע הגדול, היה לו ברור שמרובד דבר הרבה יותר רחב וחשוב מסתם מיבצע. הוא הרגיש שכל עם ישראל — אולי לא, אולי לא העתידי של עם ישראל, אבל זה מיבצע שישקף את המדינה והעם.

מה זה זהות? זהות. הוא הסתכל על עצמו כעל חלק מהעם היהודי. הוא לא ברח מזה. אם אתה מחליט שאתה לא בורח מהזהות שלך, שנולדת להורים יהודים, ואתה יהודי. אולי אם הוא היה גולד בתקופה אחרת, שבה הקיום לא נתון כסכנה, הוא לא היה עושה את הדברים האלה. אני לא חושב שהוא היה הרפתקן מטיבעו, אבל מכיוון שהוא גולד בתקופה כזו שבה חצי עם הושמד, והשאר נמצא בסכנת השמדה, הוא החליט לחיות כפי שחי. אם אתה מכיר את המציאות מסביב, אתה צריך לפעול בצורה מסוימת. וזה היה תהליך מדוע, לא אקראי. זה משהו שהוא ידע. לא רצה, אבל ידע. והוא לא פחד מזה. אני חושב שרוב האנשים פוחדים מהמוות, ואני אומר לך שאצל יוני הפחד הזה לא היה

קיים. אני אומר לך את זה כעובדה. הוא היה האדם היחיד שהיכרתי שהיה חסר-פחד בכלל.

דודי שחיל

הרעיון שלי? לא השתנו. אני עושה הע' רכתי-מצב. אני יודע מה הן הסכנות, ואני יודע מה צריכה להיות הגישה. אבל להגיד מה צריך לעשות באופן אויפטיבי — זה לא. יש לי את אחד פוליטיקאי במישפחה, ואני לא רוצה להיכנס לתחום הזה. אמרנו שמדברים על יוני.

אנתנו שונים? אולי, כן, שונים מאוד. כל אחד מאיתנו שונה. זה לא מפתיע, למשל, שיוני הלך ללמוד פילוסופיה. אני למשל, לא קורא שירה, ויוני לא רק שאהב מאוד שירה, הוא גם כתב שירים, אבל הפסיק עם זה כשהתגייס. והיה לו כישרון. באמת, הוא כתב שירים יפים מאוד. מה אני קורא? פרוזה. הרבה מאוד פרוזה. זהו? לא, כי ממש אין לי הרבה זמן, ואני צריך ללכת להחזיר את הילדה מהקייטנה, ומחר אני נוסע.

לבדי, לניו-יורק. אני נוסע לעבוד שם בקייץ, כרופא, רדיולוג. זה נכון, בשני חודשי עבודת קייץ אני מרוויח מה שהייתי מרוויח כאן אולי בשנה. כשביל זה אני נוסע לקייץ, כדי שאוכל לחזור, ושיהיה לי זמן לשבת ולכתוב. עכשיו? עכשיו אני עובד על שני רברים ברומנית, כמו שאומרים בארץ. על סיפורים, ועל משהו יותר ארוך. ונכון, אתה מוכרח להקדיש לכתיבה הרבה מאוד זמן, כי אם אתה לא עושה את זה, אתה לא תגיע להישגים גדולים. אולי תגיע להישגים מתי קבלים על הרעת, אבל לא להישגים גדולים. פעם אחת יצא לי להיות בפעולה משותפת יחד עם יוני. לא ממש לגמרי, כי אני הייתי בכוחהחסימה. זו הייתה פעולת חסימת הקצינים הסורים, וכשאני הגעתי כל הקצינים כבר היו ארוזים למשלוח, וכל מה שנשאר לנו לעשות זה לסרוק את השטח. אבל אחר כך, שירו עלינו, זו הייתה הפעם הראשונה שהייתי תחת אש אפקטיבית, ויוני היה רגוע לגמרי. הוא אמר בקול שקט, ענייני מאוד, מה צריך לעשות, ואתה מייד נרגע. בסך הכל, אפילו ביחידה שלנו, קצין שרגוע לגמרי תחת אש זה דבר נדיר מאוד.

שאלה קשה. אם הוא היה נשאר בחיים, יכול להיות שהוא היה נשאר בצבא. כנראה שכן, אולי אתה צודק, כי אם הוא היה הסגן של אהוד (ברק) ביחידה, ואהוד היה אלוף-מישנה כשיוני היה סגן-אלוף, הוא בטח היה היום אלוף. עזוב, אני לא יודע באיזה תפקיד אלוף היו משבצים אותו, אם זה כפיקוד המרכז או לא, אבל אני רק יודע שכל מי שהיה איתו העריך אותו מאוד. חשבו שהוא עילוי מעל ומעבר.

אני מתגעגע ליוני. בוודאי. היה לנו חבר מהחזון, שנהרג ביוםהכיפורים, והפסיכר לוג אמר לאמא שלו שאחרי עשר שנים היא כבר לא צריכה לבכות. הה, לפי הנתונים שלי הם יש שלבים: אחרי שנה מרגישים ככה, ואחרי חמש ככה, ואחרי עשר שנים צריך להרגיש ככה. או בטח שאמרת לי שזה שטור יות.

ככל שאתה מתבגר, המשמעות מקבלת מישנה תוקף. חוץ מזה שאיכרתי את, או גם באופן אויביקטיבי זו אנידה גדולה. ברור שיגידו שיש כאן הערצה של אח צעיר לאח מבוגר, אבל באמת, זה שהייתי אח שלו זה עניין כמעט מייקר.

יוני תמיד מבוגר ממני. בצורה הוא נשאר כדיוק כמו אז, אבל הוא מתבגר מבחינה מנטלית, והוא כל הזמן מבוגר ממני. אני היום בן 37, והוא נהרג כשהיה בן 30, אבל בעיני רוחי הוא כל הזמן המבוגר. אולי גם מפני שהייתי לו אישיות כל כך מבוגרת. זה אלמנט אויביקטיבי, וזה לא מיקרה שהוא עמד בראש הפעולה הזאת. זה היה המשך ישיר של האישייות שלו, של מה שהוא היה מסוגל לעשות, ושל מה שהוא רצה לעשות. ואני חולם עליו בלילות.